

Da det gik op for Provsteparret, at den store Skikkelse i smudsig Lærredsjakke og Træsko, der kom gaaende saa tungt gennem Vejens Pløre, var Pastor Vestrup, krummedes deres Læber af et ægte-skabeligt Tvillingsmil fuldt af Ringeagt blandet med Uhygge. Og da Mads Vestrup i Frastand genkendte Køretøjet, gryntede han ildevarslende. Han havde ikke fjerneste Respekt for sin højt ansete Kaldsbroder, der var en yndet Prædikant og Folketaler, og han ønskede kun at kunne slippe uantastet forbi.

Men Provsten lod standse, og de kom i Snak.

Til yderligere Ulykke begyndte Provsten straks at tale om Godsejeren og de Rygter, der gik om hans mærkværdige Helbredelse. For ikke i Hidsighed at komme til at sige noget, som han bagefter vilde fortryde, tav Mads Vestrup bomstille. Provst Broberg hørte til de saakaldte liberale Teologer, der var ham endnu mere til Forargelse end de rene Fornægttere. I hans Øjne var denne løvemankede Prælat intet andet end en æresyg Judas, der havde forraadt sin Frelser for Popularitetens Blodpenge og pyntet Kristendommens strenge Lære op med Flitter og Stads i Tidens letfærdige Aand.

Samtalen blev da ogsaa kun ganske kort. Efter en afsluttende Bemærkning, som gav Provsten Lejlighed til at meddele, at han var paa Vej til Randers for efter særlig Indbydelse at holde et religiøst